

Kővári Mária

A kutya

Egy vidéki kis városba új postavezető érkezett. Ez volt az első munkahelye. Az első napot azzal töltötte, hogy megismerkedett a dolgozók szakmai életével. Ki, mikortól, mely területen milyen végzettséggel dolgozik. A munkahelységeket végig járva jegyzetelt, hogy milyen esztétikai vagy munkafolyamatot gyorsító lehetőségek vannak az adott területen. Mancika oda is súgta a szomszédjának: „ Új söprű, jó söpör”.

S amitől minden munkahelyi vezető retteg, mindjárt a következő napon be is következett. Az egyik kézbesítő megszagatott nadrágban, lábán kutyaharapásokkal érkezett vissza a kézbesítő területéről.

- Ez bizony üzemi baleset!- sápadt el a postavezető. A dolgozó egészsége a legfontosabb. Egy kísérő társaságában a balesetet szenvedett Pista átment a szomszédos Rendelőbe, ahol ellátták sebeit, s tájékoztatták az állapotával kapcsolatos veszélyekről. Ezután elkezdődött a jegyzőkönyv felvétele.

Nevezze meg a tanút vagy a tanukat, akik látták a kutyatámadást.

- Csak a Bözsi néni látta, aki a kis kertjét kapálta oszt ő segített... a horolóval zavarta le rólam a kutyát.

Következő kérdés:

- Kinek a kutyája okozta a sérüléseket.
- Nem 'tom'.

Jött a rövid válasz.

- De Pista! Huszonöt éve dolgozik ezen a területen, minden embert, minden kutyát kell, hogy ismerjen! Ne falazzon senkinek! Mondja meg őszintén a kutya gazdájának nevét és lakcímét!

Láthatóan Pistánk viaskodott önmagával, de végül mégis behúzott nyakkal az ing gallérja közül kikaplogva adta meg a választ.

-Hááááát akkooor! A Keresztessi Endre kutyája, aki a Nyárfa út tíz szám alatt lakik.

Ezután a postavezető a telefonkönyvből kikereste a Keresztessi úr telefonszámát, s a délután folyamán többször is megpróbálta felhívni. A telefon kicsöngött, de a készüléket nem vette fel senki.

Végül négy óra körül sikeres hívás után egy érces férfihang szólt bele a telefonba.

- Keresztessi Endre vagyok.

S a válaszként a bemutatkozás:

- Bércmelléki Marianna, e helység postavezetője.

Majd folytatta.

- Az ön kutyája, a nap folyamán a kézbesítő nadrágját szétszaggatta. S a lábát több helyen megharapta. Orvosi ellátásban részesült. A házi orvos felhívta figyelmünket, hogy a gazditól szerezzük be az eb oltási bizonyítványát. Ha az netalán elkallódott, nem tudják bemutatni, akkor állatorvost kell az ebhez hívni. Majd megfigyelés céljából karanténba kell zárni, elszigetelve minden egyéb élőlénytől.

- Nincs kutyám!- mondta határozottan.

-Még tagad is!- háborodott fel magában a postavezető, ezért erélyesebben folytatta.

- Dehogy nincs önnek kutyája! A kézbesítő évtizedek óta e területen dolgozik.

Ő mondta. Ő meg igazán tudja. S ha így áll hozzá ehhez a helyzethez, akkor jelentjük az esetet a polgármesternek, aki szabálysértés miatt pénzbírságot szabhat ki. És addig, amíg a

kutya bezárása meg nem történik, s továbbra is veszélyezteti a kézbesítő testi épségét, szüneteltetjük a kézbesítést. Minden küldeményért be kell jönniük a postára.

-Kedves Hölgyem! A feljelentést már, meg is tette, hisz a város polgármestere én vagyok. S kijelentem, hogy n i n c s kutyám.

- Hű, de kínos helyzetbe kerültem mindjárt az elején!- morfondírozott magában a postavezető.

Elnézést kérve elköszönt. S megígérte, hogy a tévedés okáról tájékoztatja őt.

Sietve ment a kézbesítő terembe, ahol Pista láthatóan nagyon kényelmetlenül érezte magát a bőrében. Gyorsan jött is az a kérdés, amitől félt.

- Miért mondta nekem, hogy az a kutya a Keresztessi Endre úré, a polgármesteré volt.

- Hát khm, khm. - köhécselt Pista.

- Ön mondtam, hogy ne falazzak, hogy mondjam meg őszintén. Hát az kóbor, az utca kutyája volt. Tessék mondani! Az utca nem a polgármesteré?!